

Interpretacja indywidualna przepisów prawa podatkowego

Na podstawie art. 14 j § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005r. nr 8, poz. 60 ze zm.) w związku z art. 1a ust.1 pkt 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 roku o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2006r. poz.844 ze zm.)

organ podatkowy

uznaje stanowisko strony za nieprawidłowe stwierdzając, iż
nie może korzystać ze zwolnienia od podatku od nieruchomości
na podstawie art. 1a ust.1 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

Uzasadnienie

Wnioskiem z dnia 22 września 2009, który wpłynął do organu w dniu 24 września 2009r. zwróciła się o wydanie interpretacji indywidualnej przepisów ustawy z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych, w zakresie stosowania art. 2 ust. 1 pkt 3 oraz art. 1 a ust. 1 pkt 3 ustawy.

W przedmiotowym wniosku podatnik przedstawił następujący stan faktyczny:

Spółka jest producentem energii elektrycznej posiadającym 8 bloków energetycznych wraz z infrastrukturą towarzyszącą obejmująca kominy. Przedmiotowe kominy były eksploatowane od 1979r. do chwili rozpoczęcia eksploatacji nowego komina. Ciągła eksploatacja dotychczasowych kominów spowodowała ich naturalne zużycie, a w konsekwencji konieczność zastąpienia dotychczasowych kominów jednym nowym kominem. Spółka do wniosku o wydanie interpretacji przedłożyła sporządzoną na jej zlecenie analizę stanu technicznego komina Nr 2 sporządzoną przez
w okresie październik – grudzień 2007r.

Ekspertyza w pkt 7 w końcowych ustaleniach dotyczących stanu technicznego komina Nr 2 stwierdza:

Trzon żelbetonowy

Stan trzonu komina jest zróżnicowany: w górnej części powyżej +130 m jest zły i zagraża bezpieczeństwu otoczenia; w strefach niższych stan trzonu ocenia się jako ponad dostateczny i dostateczny.

W górnej części trzonu korozja betonu obejmuje 40% przekroju. W warstwach skrajnych beton jest silnie odalkalizowany i rozwarstwiony, spoiwo uległo w znacznej mierze rozkładowi na luźne produkty korozji (krzemionka i węglany wapnia). Zjawisko to występuje intensywnie pod warstwami naprawczymi, co grozi odpadami całych płatów zewnętrznych warstwy betonu. Wilgoć z wnętrza komina wraz z siarczanami i chlorkami wnika do ściany trzonu (beton ma tu dużą nasiąkliwość – 6,4 8,5 % przy dopuszczalnej 5%) a zewnętrzne powłoki zatrzymują ją, co zwiększa destrukcyjne działanie spalin. Natomiast przez szczeliny i pęknięcia następują wycieki. Odalkalizowany beton utracił swoje właściwości ochronne w stosunku do stali, a wilgoć i skażenie chemiczne skutkują daleko posuniętą korozją stali zbrojeniowej. Destrukcja trzonu w górnej jego części jest tak daleko posunięta, że dyskwalifikuje go jako konstrukcję nośną w dłuższym okresie czasowym. W przypadku wyłączenia komina z eksploatacji ta część trzonu musi być rozebrana.

Stan dolnej części trzonu, gdzie grubość ściany jest większa (powyżej 30 cm) jest lepsza.

W tej części komin jest pozbawiony szczelnej powłoki zewnętrznej, co uniemożliwia odprowadzanie części wilgoci przedostającej się z wnętrza komina. Poza tym środkowa, mniej skażona chemicznie i decydująca o wytrzymałości część przekroju jest większa. Występują tu natomiast liczne wady wykonawcze w postaci raków, niedobetonowań i niestarannie wykonanych szwów roboczych. W przypadku wyłączenia komina z eksploatacji ta część trzonu może być pozostawiona po dokonaniu odpowiednich zabezpieczeń.

Wykładzina

Wykładzina z cegły ceramicznej nie była przystosowana do ochrony trzonu przed działaniem odsiarczanych spalin o niższej temperaturze i dużej wilgotności. Świadczą o tym wyniki badań laboratoryjnych, które wykazały że zawartość jonów siarczanowych przekracza wartości dopuszczalne 20,45 razy. Wykładzina utraciła swoje właściwości ochronne w stosunku do trzonu przed agresywnym działaniem spalin, a w dalszym okresie czasowym grozi jej destrukcja (złuszczenie i odpadania płatów).

Izolacja

Materiały izolacyjne także uległy skażeniu chemicznemu, zwłaszcza siarczkom tak, że trzon komina nie jest chroniony pod względem chemicznym. Jeżeli chodzi o względy temperaturowe to zarówno wykładzina, jak i izolacja chronią beton w sposób wystarczający, gdyż, temperatura spalin uległa obniżeniu w stosunku do stanu projektowanego. Świadczy o tym m.in. brak znacznych rys pionowych.

Końcowe wnioski i zalecenia wynikające z powyższej opinii były następujące:

- Komin został zaprojektowany dla innej technologii i nie został dostosowany do odprowadzania spalin odsiarczanych. W konsekwencji materiały komina uległy szybkiej i daleko posuniętej degradacji.
- Obecnie komin nie spełnia kryteriów poprawnej i bezpiecznej eksploatacji, należy jak najszybciej zaprzestać jego eksploatacji.
- Stan techniczny górnej części trzonu jest bardzo zły i zagraża bezpieczeństwu otoczenia.
- Należy niezwłocznie usunąć fragmenty betonu grożące odpadnięciem, zabezpieczyć trzon komina siatką chroniącą upadkiem odspojonych drobnych kawałków otuliny oraz wygrodzić i zabezpieczyć otoczenie komina.
- Nadmiernemu skażeniu chemicznemu uległa wykładzina i izolacja, zaś stały dostęp wilgoci i wzrastające nagromadzenie jonów siarczanowych może doprowadzić do całkowitej destrukcji materiału w bardzo krótkim czasie.

- Destrukcja i skażenie chemiczne materiałów kwalifikuje górną część komina do rozebrania w ciągu najbliższych dwóch lat (jeżeli wyniki przeglądów półrocznych nie spowodują zmiany decyzji).
- Do czasu przystąpienia do prac rozbiórkowych należy prowadzić stałą kontrolę stanu technicznego komina.
- Okres eksploatacji komina dobiega końca, a degradacja jego materiałów przebiega bardzo szybko. Użytkownik musi się liczyć z ewentualnością przystąpienia do rozbiórki komina wcześniej niż przed upływem 2 lat.

Powyższą ekspertyzę techniczną potwierdzają kolejne okresowe przeglądy techniczne oraz badania; m.in. Sprawozdanie z przeglądu 6-miesięcznego komina żelbetonowego Nr 2 z czerwca i grudnia 2008r.

Podobne wnioski i zalecenia po wykonaniu ww ekspertyzy oceniającej stan techniczny komina Nr 1 zwracały uwagę na przyspieszoną degradację materiału komina w przypadku warunków, jakie zaistnieją po trwałym jego wyłączeniu z eksploatacji.

Niezależnie od powyższego Spółka podniosła, że przepisy ustawy z dnia 27 kwietnia 2001r. Prawo Ochrony Środowiska, oraz przepisy wykonawcze do tej ustawy, w szczególności rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 20 grudnia 2005 r. w sprawie standardów emisyjnych z instalacji (Dz. U Nr 260 poz. 2181) zobowiązują Spółkę do spełnienia nowych norm ochrony środowiska w zakresie emisji gazowych zanieczyszczeń wprowadzanych do atmosfery.

Wobec powyższego Spółka zmuszona została podjąć decyzję o wybudowaniu nowego komina w miejsce dotychczasowych kominów. Po wybudowaniu nowego komina, Spółka podjęła decyzję o całkowitym i trwałym wyłączeniu z eksploatacji dotychczasowych kominów.

Wykonane analizy stanu budowlanego dotychczasowych kominów wykazały, że pozostawienie nieczynnych kominów bez ich częściowej rozbiórki będzie poważnym zagrożeniem bezpieczeństwa zarówno dla ludzi jak i otaczającego mienia, co będzie kolidować z przepisami prawa budowlanego. W konsekwencji tego podjęto decyzję o częściowej rozbiórce kominów z wysokości 250 do 90m.

W konsekwencji wykonania ww prac dotychczasowe kominy bezpowrotnie zdaniem Spółki utracą swoją przydatność a ich eksploatacja z technicznego punktu widzenia nie będzie możliwa.

Pytanie Spółki

Czy kominy Nr 1 i 2, które zostaną częściowo rozebrane, oraz wyłączone z eksploatacji w sposób całkowity i trwałe ze względów technicznych, obiektywnych, niezależnych od Spółki – podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości?

Stanowisko Spółki

Kominy Nr 1 i 2, które zostaną częściowo rozebrane, oraz wyłączone z eksploatacji w sposób całkowity i trwałe ze względów technicznych, obiektywnych, niezależnych od Spółki nie podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości.

Jednocześnie podatnik wyraził pogląd, iż jego zdaniem stan techniczny tych budowli wypełnia przesłanki art. 1a ust.1 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych o niemożności wykorzystania ich z uwagi na warunki techniczne.

W świetle obowiązującego stanu prawnego stanowisko Spółki w sprawie oceny prawnej przedstawionego stanu faktycznego uznaje się za nieprawidłowe.

Zgodnie z treścią art. 1a ust. 1 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych za grunty, budynki i budowle związane z prowadzeniem działalności gospodarczej uważa się grunty, budynki i budowle będące w posiadaniu przedsiębiorcy lub innego podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą, z wyjątkiem budynków mieszkalnych oraz gruntów związanych z tymi budynkami, a także gruntów, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1 lit. b, chyba że przedmiot opodatkowania nie jest i nie może być wykorzystywany do prowadzenia tej działalności ze względów technicznych.

Z przytoczonej definicji wynika, iż sam fakt posiadania przez przedsiębiorcę budynku, budowli bądź gruntu skutkuje zaliczeniem ich do kategorii związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej. Nieistotne jest więc to, czy są one i w jakich celach wykorzystywane przez przedsiębiorcę. Jedynie w przypadku gdy przedmiot opodatkowania nie jest i nie może być wykorzystywany do prowadzenia tej działalności ze względów technicznych, następuje wyłączenie gruntów, budynków i budowli z zakresu „związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej”.

Ustawa o podatkach i opłatach lokalnych nie zawiera definicji pojęcia „względy techniczne”, które stoją na przeszkodzie wykorzystania określonej nieruchomości do prowadzenia działalności gospodarczej i w konsekwencji uniemożliwiają opodatkowanie podatkiem od nieruchomości według stawek określonych uchwałą rady gminy dla nieruchomości związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Pomocne przy interpretacji powyższego pojęcia będzie orzecznictwo sądów administracyjnych, które kilkakrotnie wypowiedziały się w tej kwestii.

W orzeczeniu WSA w Gliwicach z dnia 17 czerwca 2005r. sygn. akt I SA/Gl 760/04 stwierdzono, że względy techniczne, o których mowa w art. 1a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych, to takie, które mają związek ze stanem technicznym nieruchomości gruntowej lub budowlanej, powodujące, że dany przedmiot opodatkowania nie tylko nie jest, ale i nie może być wykorzystywany do prowadzenia konkretnej działalności wykonywanej przez przedsiębiorcę. Względy techniczne uniemożliwiające przedsiębiorcy wykorzystanie danej nieruchomości do prowadzenia działalności gospodarczej, to także okoliczności faktyczne (techniczne), które powodują, że dana nieruchomość, trwale, z uwagi na istniejące warunki, względy techniczne nie nadaje się do użytku zgodnego z celem prowadzonej przez przedsiębiorcę działalności. Względy techniczne dotyczą jedynie możliwości wykorzystywania konkretnego przedmiotu opodatkowania i są okolicznością faktyczną niezależną od woli przedsiębiorcy wynikającą bezpośrednio ze stanu technicznego tego przedmiotu powodującego "zerwanie" jego związku z prowadzoną działalnością gospodarczą. Stanowią, że pod względem technicznym dany przedmiot nie nadaje się do użytkowania w prowadzonym przedsiębiorstwie, gdyż nie spełnia określonych wymogów technicznych niezbędnych do jego wykorzystania w celach gospodarczych. Względy techniczne, o których mowa w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych, odnoszą się przede wszystkim do złego nieodpowiadającego prowadzonej działalności gospodarczej stanu technicznego danego przedmiotu opodatkowania. Pojęciem tym nie są objęte okoliczności lub zdarzenia faktyczne i prawne prowadzące do niewykorzystywania nieruchomości, a będące skutkiem świadomego, zamierzonego działania

przedsiębiorcy, który z różnych "względów" innych niż "techniczne" zaprzestał czasowo lub trwale użytkowania w celach gospodarczych danej nieruchomości, pozostającej nadal w jego posiadaniu.

Niewykorzystywanie danych przedmiotów opodatkowania w prowadzonej działalności gospodarczej, na skutek braku możliwości ich wykorzystania na cele związane z prowadzoną działalnością gospodarczą z innych względów niż techniczna niemożliwość korzystania z tych przedmiotów, nie stanowi okoliczności wyłączającej spod opodatkowania budynków, budowli czy gruntów jako związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą. Pojęcie "względy techniczne" nie obejmuje swoim zakresem przyczyn technologicznych, ekonomicznych czy finansowych.

Wyłączenie przedmiotu opodatkowania z kategorii związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej musi mieć charakter obiektywny, tj. przedmiot opodatkowania nie może nadawać się do prowadzenia działalności gospodarczej przez konkretnego przedsiębiorcę i jednocześnie nie mógł być wykorzystywany przez inne podmioty prowadzące działalność o innym charakterze. Czasowa niemożliwość użytkowania budynku lub budowli wynikająca z okoliczności zależnych od podatnika (np. remont, prace modernizacyjno - adaptacyjne) jest więc bez znaczenia dla zastosowanego wyłączenia.

(A. Laskowski, Przyczyny techniczne – jako przesłanki uzasadniające obniżenie stawki podatku od nieruchomości (artykuł polemiczny) „Przegląd Podatków Lokalnych i Finansów Samorządowych” 2007 nr 1 s. 5).

Stanowisko to jednoznacznie zostało potwierdzone w wyroku WSA w Gliwicach z dnia 14 października 2005r. sygn. akt I SA/Ka 2250/03, w którym stwierdzono, że prowadzenie prac adaptacyjnych, które uniemożliwiały okresowe prowadzenie działalności gospodarczej, nie jest tożsame z wyłączeniem budynku z użytkowania ze względu na stan techniczny i nie daje podstawy do opodatkowania go przy zastosowaniu niższych stawek podatkowych jak dla budynków „pozostałych”. (K. Mrozik Obniżenie stawek podatku od nieruchomości ze względów technicznych „Przegląd Podatków Lokalnych i Finansów Samorządowych” 2007 nr 10 s. 14).

Istotną kwestią przy omawianiu pojęcia „względów technicznych” jest przesłanka trwałości, która jest zawarta w treści art. 1a ust.1 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Ustawodawca stanowi bowiem, że przedmiot opodatkowania **nie jest i nie może być** wykorzystany do prowadzenia działalności gospodarczej” Brak możliwości wykorzystania przedmiotu opodatkowania do prowadzenia działalności gospodarczej musi mieć więc charakter trwały. (K. Mrozik Obniżenie stawek podatku od nieruchomości ze względów technicznych „Przegląd Podatków Lokalnych i Finansów Samorządowych” 2007 nr 10 s. 15).

W orzeczeniu WSA w Gdańsku z dnia 21 marca 2006r, zawarty został pogląd, że, przy interpretacji pojęcia "względy techniczne", należy mieć na uwadze przesłankę trwałości, którą bez trudu można wyczytać z tekstu ustawy, jeśli weźmie się pod uwagę nie tylko zwrot "nie może być" w sposób wyrwany z kontekstu, ale zestawie się ze sobą dwa zwroty "nie jest i nie może być". Odczytując wolę ustawodawcy zawartą w tak zestawionych wyrażeniach, widać wyraźnie, iż przeszkody które nie pozwalają na eksploatację obiektu muszą istnieć w danym momencie ale również mają mieć charakter trwały. Przesłanka trwałości ze swojej istoty odnosi się do przyszłości, co jest ewidentne i rozważania natury semantycznej nie zmieniają tego faktu. WSA podniósł również, że przesłanki „względów technicznych” jako wyjątku w regulacji zawartej w art. 1a ust. 1 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych nie wolno traktować rozszerzająco. Celem zastosowania w ustawie tego wyłączenia z definicji przedmiotów związanych z działalnością gospodarczą nie było uznanie za wyłączone wszelkich obiektów, które znajdują się w danej chwili w przebudowie lub adaptacji. Takie rozumowanie oznaczałoby zmniejszenie stawki podatkowej dla bardzo szerokiego kręgu

obiektów, a każdorazowe dokonywanie inwestycji przez przedsiębiorcę, powodowałoby obniżenie stawki podatkowej na czas remontu. Gdyby ustawodawca zamierzał wprowadzić swoistą ulgę w podatku dla przedsiębiorców inwestujących, to uczyniłby to poprzez wyraźny zapis w ustawie.

W art. 1a ust. 1 pkt 3 ustawodawca użył zwrotu „nie jest i nie może być wykorzystywana”, posługując się funktatorem komunikacyjnym „i”. Oznacza to, że tylko w wypadku łącznego spełnienia obu wskazanych stanów technicznych nieruchomości będzie opodatkowana według innych stawek podatku niż związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Nie wystarczy zatem sam fakt nie prowadzenia działalności gospodarczej przez przedsiębiorcę w ramach posiadanej przez niego nieruchomości, ale dodatkowo brak możliwości prowadzenia takiej działalności ze względów technicznych (wyrok WSA w Gliwicach z 27 września 2005r. sygn. akt I SA/GI 1600/04, teza wyroku opublikowana w: B. Deuter, Podatki i opłaty lokalne. Podatek rolny. Podatek leśny. Orzecznictwo sądów administracyjnych w sprawach podatkowych” Warszawa 2007, s. 26-28.)

Podobny pogląd został wyrażony w wyroku WSA w Gliwicach z dnia 5 października 2004 r., I SA/Ka 2227/03, w którym sąd uznał, iż "Wskazane w art. 1a ust. 1 pkt 3 wyłączenie dotyczy sytuacji, gdy przedmiot opodatkowania nie jest i nie może być wykorzystywany do prowadzenia działalności gospodarczej, a powodem tego jest zdarzenie niezależne od podatnika, dotyczące stanu technicznego nieruchomości" (Komentarz do ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz.U.06.121.844), [w:] L. Eteł, S. Presnarowicz, G. Dudar, Podatki i opłaty lokalne. Podatek rolny. Podatek leśny.)

W odniesieniu do komina Nr 1 organ uznał stanowisko podatnika za niezasadne, ze względu na fakt, iż z przedstawionego przez Spółkę stanu faktycznego, będącego przedmiotem niniejszej interpretacji, nie wynika iż zostały spełnione przesłanki skutkujące „zerwaniem” związku budowli z prowadzoną działalnością gospodarczą.

Interpretacja pojęcia „względny techniczny” dokonana w wyżej przedstawionym orzecznictwie wskazuje podstawowe przesłanki, które winny być spełnione aby można było zastosować wyłączenie, o którym mowa w art. 1a ust. 1 pkt 3 ustawy tj. istniejące okoliczności faktyczne (techniczne) powodujące, iż nieruchomość nie nadaje się do użytku przez przedsiębiorcę w prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, a okoliczności te są niezależne od woli przedsiębiorcy oraz przesłankę trwałości.

W stosunku do Komina Nr 1, Spółka we wniosku o wydanie interpretacji stwierdziła, że „Podobne wnioski i zalecenia po wykonaniu ww ekspertyzy oceniającej stan techniczny komina Nr 1 zwracały uwagę na przyspieszoną degradację materiału komina w przypadku warunków, jakie zaistnieją po trwałym jego wyłączeniu z eksploatacji”.

Warto w tym miejscu zaznaczyć, iż ekspertyza, o której mowa w podanym stanie faktycznym odnosiła się jedynie do komina Nr 2 nie zaś Nr 1, a w przedstawionym stanie faktycznym nie są podane żadne okoliczności techniczne skutkujące możliwością zastosowania wyłączenia, o którym mowa w art. 1a ust. 1 pkt 3 ustawy.

Z informacji zawartej we wniosku wynika, iż degradacja materiału komina dopiero nastąpi po wyłączeniu komina z eksploatacji. Zatem brak jest podstawy do twierdzenia, że wystąpiły okoliczności faktyczne (techniczne) powodujące, iż nieruchomość nie nadaje się do użytku przez przedsiębiorcę w prowadzonej przez niego działalności gospodarczej. Z powyższych względów brak jest również podstawy do twierdzenia, że zaistniała przesłanka trwałości, zgodnie z którą przedmiot opodatkowania nie jest i nie może być wykorzystany do prowadzenia działalności gospodarczej.

W odniesieniu do komina Nr 2, organ również uznał stanowisko podatnika za niezasadne.

Spółka oświadczyła, iż oba kominy zostaną rozebrane do wysokości 90m w związku z czym utracą dla Spółki bezpowrotnie swoją przydatność, a ich eksploatacja z technicznego punktu widzenia nie będzie możliwa.

Powodem podjęcia decyzji o rozebraniu kominów Nr 1 i 2 i wybudowaniu nowego komina była analiza stanu technicznego komina nr 2, jak również obowiązujące przepisy prawa tj. ustawa prawo ochrony środowiska i akty wykonawcze do tej ustawy. -

Zdaniem organu sam fakt rozebrania przez Spółkę kominów nie powoduje, iż przedmiot opodatkowania nie jest i nie może być wykorzystany do prowadzenia działalności gospodarczej, a dopiero zaistnienie tej przesłanki może stanowić podstawę zwolnienia budowli z opodatkowania. Sam fakt rozebrania części kominów nie oznacza, iż nie mogą one być wykorzystywane w prowadzonej przez spółkę działalności gospodarczej.

Z przedstawionego stanu faktycznego odnośnie komina Nr 2 popartego ponadto załączoną do wniosku analizą wynika, iż stan techniczny budowli oceniony jest jako ponad dostateczny i dostateczny. Zatem budowla może być wykorzystywana w prowadzonej przez spółkę działalności gospodarczej. Powyższa ocena wskazuje, iż stan techniczny budowli pozwala na jej użytkowanie.

Stronie przysługuje prawo do wniesienia skargi na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego z powodu jej niezgodności z prawem.

Skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach, ul. Prosta 10, 25-366 Kielce, po uprzednim wezwaniu na piśmie organu, który wydał interpretację w terminie 14 dni od dnia, w którym skarżący dowiedział się lub mógł się dowiedzieć o jej wydaniu - do usunięcia naruszenia prawa (art. 52 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi - Dz. U. Nr 153, poz. 1270 późn. zm.).

Skargę do WSA wnosi się w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia odpowiedzi organu na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, a jeżeli organ nie udzielił odpowiedzi na wezwanie, w terminie sześćdziesięciu dni od dnia wniesienia tego wezwania.

Skargę wnosi się za pośrednictwem Burmistrza Miasta i Gminy Połaniec ul. Ruszczańska 27 28-230 Połaniec, którego działanie lub bezczynność są przedmiotem skargi.

Otrzymują:

1 x adresat

1 x a/a

BURMISTRZ
Mieczysław Tarnowski